

FATİGÜL BALCI • **Filizkiran**

FATİGÜL BALCI Divriği'de doğdu. Hacettepe Üniversitesi Ankara Meslek Yüksek-
okulu'nu bitirdi. Öykü ve roman yanında sahne oyunları, radyo oyunları, senaryolar
da yazdı. Öyküleri ve kitap değerlendirmeleri dergilerde yer aldı. İlk romanı *Mister
Mehmet* 1996 yılında yayımlandı. İzmir'de yaşıyor.

İletişim Yayınları 2766 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 479

ISBN-13: 978-975-05-2675-6

© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2019, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

FATİGÜL BALCI

Filizkiran

Canım oğlum Erdem'e...

BİRİNCİ BÖLÜM

Bilmiyorum

Hayalinin sınırı, kafanı küt diye çarptığın duvardır. Ya bir gün o duvar yıkılırsa? Bu da, belki zerre bir ihtimal, umulmadık bir şans ya da bir mucizeyle mümkündür, bilinmez. Hayat bir duvar daha örer mi önüne, o da bilinmez...

İki yanlış, bir doğru eder mi? İki noksan bir tam eder mi, bilmiyorum. Ben iki yarım, iki yalan, iki yanlışım, iki iflah olmaz... İsmen ölü, kısmen diri bir âdem nedir, hangi canlı popülasyonuna dahildir, bilmiyorum. Ölü Nuri, diri Pascal, şu anda hangisiyim, belli değil, önemi de yok zaten, bilen hortlaktan sayar, bilmeyen adamdan sayacaktır.

Benim anlamadığım, bilen de hortlaktan saymadı, adamdan da saymadı maalesef; kimsin neden aradın, demeden, azarlayıp kapattı telefonu: “Ne Nuri’si?” dedi, “Ne Nuri’si be manyak mısın?” Adı Nuri olan, adamdan sayılmıyor demek ki ya da kanayan yarayım hâlâ; onca zamanın sağaltamadığı işleyen bir yara! Ah be Nezahat, ölmüş olduğumu bildiğin halde, bir ölünün telefon edemeyeceğini bildiğin halde...

Konuşsan ne diyecaktin sersem, ahrettekinin akıbeti mi olur? Böyle yersin azarı oturursun işte. Olmuyor; bir kafa-ya iki gövde fazla, iki gövdeye bir kafa az geliyor. Dün giyotine uzatıyordum kıymetli başımı; Fransa’da olunca da giyotin geliyor akla, kurbanlığın boynuna uzanan bıçak değil de. Neyse ki bu dünyanın adamı değilim de olmadı bir şey. Bir daha böyle delilik yapmak yok. Ölü dirilemez, dirilse de çıkıp gelemez, yaşar ötede sonsuza dek... Kazasız, belasız götürebilsem otuz, kırk yılım daha var sayılır, sabırla, sadakatle ve dahi saadette: Bu fotosentezi sürdürmek saadet değil de nedir benim için?

Nuri’ymiş! Nuri’liğin mi kaldı ulan, Pascal deseydin ya. Utanmadan arıyorsun bir de; söz verdin sözünde durmadın, yetmedi, ölüm acısını da yaşattın kızcağıza! Öldü bilmiyor mu seni? Salak gibi kalkmış öteki âlemde iletişim kurmaya çalışıyorsun, hem de rüyasına girmek, hayaletini yollamak yerine, telefon açıyorsun; “Nezahat, ben Nuri!” O ne dedi? “Ne Nuri’si be, manyak mısınız?” Haklı, kim olsa aynı cümleyi kurardı. Ah Nezahat, ah! Niye sormadın, “Hangi Nuri?” diye? Niye adımı duyar duymaz sinirlendin de yüzüme çarptın telefonu? Adım nüfustan silindi diye, gönlünden de mi silindi? Öldüm geledim işte, ölüler gelemeyiz, sözünde duramaz. Azrail’in canını alamadığı değersiz bir ölüyüm ben... Değerli ölü nedir, var mıdır, bilmiyorum.

Haklısın sevdiğim: Ölmediğimi, bir döneke, bir sahtekâr, nabekâr, tövbekâr olduğumu, cümle âleme oyun ettiğimi, yaşadığımı sana bildirseydim keşke, bir tek sana. İdealimi, istikbalimi, adımı sanımı nasıl terk ettiğimi, bir insan müsveddesi, bir tufeyli olarak nasıl yamandığımı hayata, anlatsaydım ayıplamazdın beni. Sevinirdin yaşadığıma, kurtardığım canımın içinde olduğun için, çok sevinirdin, biliyorum.

Günlerdir çıkamıyorum yataktan. Yaşadığım hayal kırıklığıyla bütün kemiklerim kırık, üstümden kamyon geçmiş. Sızım sızım sızlıyorum, zonkluyorum, ağrıyorum bir ur gibi çoğalıyorum kendime. Depresif bir düş sarmalından çıkmaya çabaladıkça, olmayan köşelere çarptıkça yaralanıyorum şerha şerha... İşten atıldığımı, haksızlığa hukuksuzluğa boyun eğdiğimi, yine beş parasız kaldığımı, süründüğümü unuttum. Açlığımı, susuzluğumu hissetmiyorum.

Bu bünye nelere dayandı, dipsiz işkencelere, sonsuz alçaklığa, döneklige, sefillige, ayrı kalmaya; eh ayrılığa da dayanırdı herhalde. Meğer Nezahat çoktan ayırmış kendini benden!

Saatteki on iki rakamın döne döne kendini tekrar etmesi gibi, aynı soru cevap döngüsü ardı arkası gelmeyecek gibi deviniyor zihnimde; neden aradım tik, iyi ki aradım tak, tik tak, tik tak...

Son günlerde depreşen sevdanın şiddeti, sıtma gibi sarmıştı bünyemi, aman vermiyordu; edemedim, aramadan edemedim! Sevmeye hakkım olmadığını, sevdaya, dünyada güzel olan hiçbir şeye layık olmadığını bile bile.

On iki senedir belki on iki bin, on iki milyon kere elim telefona gittiyse de, asla çevirmedim o numarayı! Sonunda engel olamadım kendime; her ne kadar adam olmasam da, bir gönül taşıyordum ve her ne kadar güvensen de gücüne, direncine, o da kırılır gün gelir...

İstanbul'daki telefon numarasını Paris'te aramak, günlerce oradan, buradan soruşturmak da yıldırmadı. On iki milyonuncu kereden sonra kararımı vermişim ya, vazgeçemedim artık...

Neredeyse yirmi yıldır ezberimdeki numara değişmişti. Belki yerleri yurtları bile değişti bunca zamanda, ama pes etmeyecektim; zaten istesem de edemezdim... Son günlerde her dakika, her saniye düşündüğüm çılgınlığı da yapabilir-

dim: Gidip onu bir kez görüp ölürsem de öldürdüm ya da neye varırsa sonu? Hele önce bir sesini duyayım da, dedim, sesini duyayım da, ne olursa olurdu.

Numarayı, Türk Büyükelçiliği'nden aratmayı akıl ettim sonunda. Defalarca bir bahaneyle gittim, Türkiye'de üniversite okuduğumu, bu güzel ülkeyi çok sevdiğimi anlattım. Özellikle de bozuk, aksanlı bir Türkçeyle konuşuyorum. Sonunda oradakilerle yakınlık kurmayı başardım, anlattım meramımı: Öğrencilik yıllarımdan İstanbul'da bir sevdiğim vardı da izini kaybetmişim... Elçilikteki kafadar birinin yüreğine fena dokundu bu hikâye, hemen buluverdi numarayı da, adresi de. Tahmin ettiğim gibi ev adresleri değişmiş, daha iyi bir semte taşınmış Necla Teyzeler. Ülkemin altı haneli telefon numarası, yedi haneli olmuş.

Necla Hanım, uzun ve sert bir "Alooo!" ile açınca telefonu, ürperdim birden, eskiden de ters davranırdı bana: "Yok Nezahat evde!" diyerek suratıma çarpardı kapıyı. Bu defa da içine mi doğdu kadının, nedir? Ya sesimi tanır mı? Ben bunları aklımdan geçirirken, ikinci sert bir "Alooo!" ile kendime geldim, ne tanınması, ben yokum ki sesim olsundu. Hemen iyi günler dileyip Nezahat ile görüşmek istediğimi söyledim: "Nezahat burada değil," dedi o bet sesiyle. Nerede? "Nerede olacak, evinde." Evindeymiş, nerede olacakmış! Kendi evindeymiş Nezahat... Telefon kapanacak korkusuyla ilk aklıma geleni söyledim; hocasıyım, üniversiteden arıyorum, dedim. Bunun üzerine kadın kibarlaştı, evinin telefonunu verdi neyse ki.

Doğru söylüyor Necla Hanım, elbette evindedir; işinde gücünde, keyfinde sefasında. Üniversiteden arıyorum, diyorum bir de; yahu bu kadar mantıksızlık olur mu, on beş, yirmi sene üniversite okur mu insan? Annesi de ciddiye aldığına göre, okulda kalmış olabilir mi hoca olarak? Belki de öyledir. Akademisyen olma gibi bir hayali vardı Nezahat'çığın.

Kızı da, anası gibi sertçe açtı telefonu, hemen de sinirlendi, “Ne Nuri’si be, manyak mısın?” dedi, şak kapattı telefonu yüzüme. İnsan önce bir sorar “Hangi Nuri?” Ben de “Kartal Nuri, senin koca kartalın, sevdiğin...” diye cevap verirsem, o zaman sinirlen yavrum, işte o zaman kapat suratıma.

Sözümde durmadım diye, kendimi öldürttüm diye haklıdır kızmak, canım Nezahat’im, haklıdır; ama nefret etmeseydin keşke! Bir sevgili diriyken de sevgilidir, ölüyken de. Adım kulağına çalınır çalınmaz nevrin döndü; demek Nuri ismini duymaya bile tahammülün yok, bu nasıl vazgeçiş sevdiğim, bu nasıl nisyan? Bu nasıl nisyan?

Eskiden bilen birinin, kendisini sınıdığını, dalga geçtiğini mi sandı nedir? Kızdığına göre de unutmamış beni; yoksa niye sinirlensin öyle? Yeniden arayıp da başka bir isim söylesem, güzelce sorar kim olduğumu; ama bir daha aramam. Kocasının, ailesinin yanında zor durumda bırakmak istemem onu. Bu saatten sonra anamın, babamın yarasını kanatmak da istemem, onlar da inanmaz, aynı tepkiyi gösterir “Ne Nuri’si ulan?” derler, Nuri öldü, çoktan öldü... İyi ki evimin telefonu, babamın telefonları tamamen silindi belleğimden.

Kimseyi arayacak yüzüm de yok, hakkım da; ne sevgili olur benden, ne de evlat. Hayatımda kimse yok, tek başıyım gibi, düşünmedim ardımda bıraktıklarımı, ben yaşıyorum diye bir haber göndermedim aileme, sevdiğime. Tamam, ölmesine öldüm, ama toprağın üstündeyim daha, bir fani gibi sürdürüyorum hayatımı... Olamaz böyle bir sorumsuzluk, utanmazlık! Akıl, vicdan sahibi insanın yapacağı şey değil. Aileden gelme bir kusur olabilir mi acaba?

Yıllar geçti, neye varırsa varsın kalkıp gideyim, anamdan, babamdan, Nezahat’imden af dileyeyim, dedim. Nasılsa hepsi de affederdi, yeter ki görsünler dünya gözüyle, yeter ki bağıma bir basayım onları! Adım, kimliğim değişmiş-

ti, kolayca girebilirdim ðlkeme. Gizliden gizliye sevdiklerimi görüp, hasret gidermek istediysen de hayalden öteye götüremedim bunu. Bir de utancım, kırgınlığım vardı ki, dağlar gibi, kalkamıyordum altından... Bir döneğ olarak, dönüp de gidemedim... Nereden baksan kabahatliydim, cezasını da çekmeliydim, sevdiklerimi görmeden, onlarsız, sonsuza dek! Buna karşın, bir teslimiyet içinde, tevekkülle yaşayıp gidiyordum elhamdülillah, subhanallah, maşallah...

Geçti artık, merak da merak olmaktan çıktı, bir daha böyle düşüncesizlik edip de kimseyi aramak yok. Şimdiye kadar neredeydin, demezler mi adama? Durdun durdun da on iki sene sonra mı aklına geldik, geri zekâlı, utanmaz, yüzsüz, bunca bekleyip canımızı yaktıktan sonra mı arıyorsun, demezler mi adama? Demezler. Ne ailem, ne sevdiğim, ne de diğerleri der; ama ben arayamam onları, utandığımdan, bir ölüden beter yerin dibinde olduğumdan! Ha, bir de basiret vardır ki, o bağlanınca hiçbir şey yapamazsın; istesen de yapamazsın. Basiret, hıyanet, nedamet, adavet; sen böyle devam et...

On beş yıllık bir zaman çoktan silip süpürmüştür sevdayı da, vefayı da, bunu akıl edemedim; hele de on iki yıldır yer yüzünde bile yoksan... Nezahat beni çoktan unutmuş! Ben unutmadığıma göre o da unutmadı sanıyordum, ama o başka, ben başka; onun normal bir hayatı var, normal bir insan. Ya ben? Kimliğini, kişiliğini, idealini, itikadını inkâr etmiş sahte, sakat bir âdemoğlu!

Nezahat birini sevmiş, evlenip yuva kurmuş. Umarım mutludur. Bizimkinden daha üst bir derecesi varsa sevginin, o kadar sevsin, sevelsin, kıskanacak değilim bir de. Kim bilir nasıl seviyordur kocasını... Ne güzeldi sevmeleri, bal gibi, su gibi, uyku gibi, ana, bacı gibi, kadın gibi; ah Nezahat, ah! İyi ki öldüm de kurtuldun benden. Mutluluklar sana gözbebeğim, mutluluklar sana güzelcem.